

Мариана Тинчева Еклесия
Когото Бог обича, показва
му го

„И тъй, вярата иде от слушане, а слушането – от словото Божие. Но казвам: няма те не чува? Напротив: «гласът им се разнесе по цялата земя, а думите им – по краищата на вселената». А Исаия смело казва: «намериха Ме ония, които не Ме търсиха, открих се на ония, които не питаха за Мене.»“

(Римл. 10:17, 18, 20)

Беседата с евангелско четиво завърши и проповедникът отправи въпрос към всички в залата – има ли желаещи да споделят случаи, в които Бог се е проявил по милосърден начин в живота им през последната седмица? Ръце вдигнаха десетина човека и от нетърпението им личеше, че всеки иска думата пръв.

Сред братята и сестрите имаше мъж, възникък, с огромни за ръста му ръце, облечен скромно. Той не само вдигаше ръката си, а ставаше от стола възбуден, понеже се опасяваше, че няма да бъде забелязан. Пастирът го виждаше, но четвърти, пети път даваше думата на други хора от залата и пропускаше този, който вече настояваше с глас: „Аз, аз искам да кажа!“ „Заповядайте!“ – мъжът зад катедрата най-послед го посочи с ръка, даде си сметка, че го забелязва за първи път и се усмихна: какво ли иска да сподели?

Дребничкият мъж, като разбра, че залата утихна, за да го чуе, изпадна в смут: никога не беше говорил пред много хора, неговият глас никога не беше се издигал над другите. Затова стисна ръцете си една в друга, доближи ги до гърдите си и наведе глава: „Братя и сестри, живея сам, не успях да създам семейство и деца... Дойдох в големия град, за да припечелвам пари, а по моите възможности се оказа само наемът за мазе без дневна светлина. Сега не е време да разказвам как преди седем години Бог по чуден начин ми откри съществуването Си, но вечер, в пълно усамотение с Него съм Го питал защо не ме обича като другите хора, на които е дал ръст висок, хубост, семейство, добре платен труд... Работник съм в група, която полага бетонови тръби за канализацията на града. Наричат ме Малкия и ме изпращат винаги там в изкопа, където по-едър човек не може да премине. В сряда се спуснах на дъното на шахтата, за да освободя куките от огромния бетонов пръстен, който тежи около тон. Когато кранът го пренесе над отвора, въжето силно се олюля; едната кука се изтръгна точно когато товарът премина над главата ми, в следващия миг другите две куки също изпуснаха тежестта, която връхлетя над мен и само помислих: «Свършено е!». Притиснах се в изкопа, понеже пръстенът падеше без въже и контрол. Усетих тътен, ала бях затворил очи. Чух и виковете: «Уби го! Смаза го!»... Но в следващия миг, когато ужасът отмина и отворих очи, видях синьото небе над главата си. Моля да ми повярвате, защото не се мамя: от самата светлина дойде глас по-силен от виковете и навярно само аз чух думите-отговор на моите въпроси: «Сине, сега вярваш ли, че те обичам?»

По мен нямаше дори драскотина. Никой не можеше да отговори кой и как извърши чудото на оцеляването ми невредим в това тясно

пространство. Като излязох от шахтата, един приятел ме прегърна и каза: «Вече не си Малкия, а Обичания, защото Бог те пази повече от всички хора!»... Това беше истина, видима за всички, а на вас я казвам за Божия слава.“

КРАЙ

© Мариана Тинчева Еклесия

Източник: <http://bezmonitor.info/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10437>]